

Povestea ursului cafeniu

Trăia odată în pădurile din Europa un urs mare și blând. Avea culoarea cafelei cu lapte și era foarte curios din fire. Așa că într-o zi se hotărî să vadă cum trăiesc și alți urși.

Străbătu mări și țări și ajunse tocmai la Polul Nord, acolo unde toți urșii sunt albi. Ursul cafeniu privea fascinat munții de gheață și zăpada imaculată. Deodată, în spatele lui, auzi niște râsete.

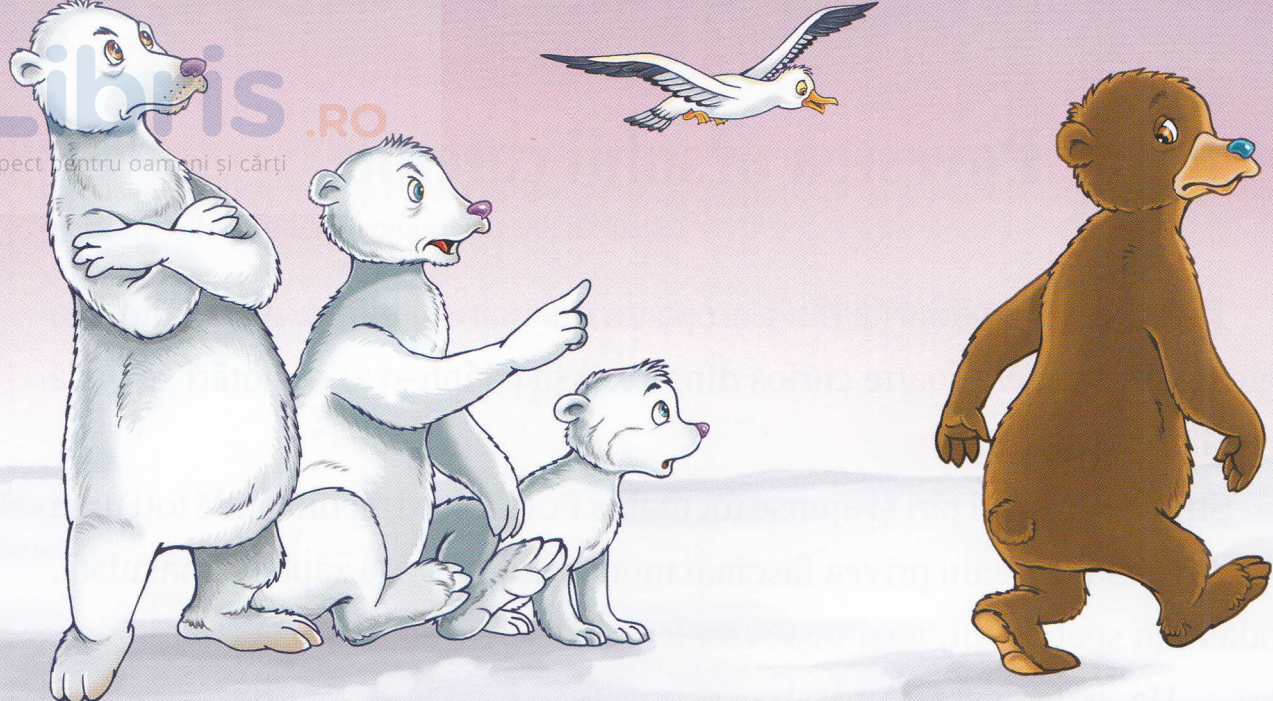
— Ha, ha! Ce urs murdar!

Ursul se întoarse și văzu o mulțime de foci amuzate care se uitau în direcția lui. Se uită și el în stânga, în dreapta, însă nu era nimeni pe lângă el.

— De cine râdeți așa? Întrebă mirat ursul cafeniu.

— De tine! răspunseră în cor focile. Ești așa de murdar încât nu credem că te-ai spălat vreodată.

— Eu mă spăl în fiecare zi! zise ursul supărat și plecă de acolo.
Merse el ce merse și se întâlni cu un grup de urși polari.

— În sfârșit, frații mei! strigă bucuros ursul. De când aștept să vă
întâlnesc!

Urșii polari se uitară cu dispreț la ursul cafeniu și cel mai mare dintre
ei zise:

— Tu nu ești de-al nostru, arăți ciudat! Dacă erai alb ca și noi, te
primeam în grupul nostru, dar așa...

— Dar sunt urs ca și voi, se tângui ursulețul cafeniu.

Însă urșii polari nici nu l-au auzit, căci i-au întors spatele și-au plecat
îngâmfați.

Ursul cafeniu s-a așezat trist pe un sloi, și lacrimi mari îi curgeau pe botic. „Am bătut mări și țări doar ca să mă batjocorească toată lumea...” gândea el.

În acest timp, un pinguin cu suflet mare se apropie de el și-l întrebă de ce plânge.

— Plâng pentru că toți râd de mine și de blana mea. La noi în Europa toți urșii sunt cafenii și nu disprețuim pe cei care nu sunt ca noi.

— Nu-ți mai face inimă rea, am eu un leac pentru tine, zise pinguinul.

Zicând acestea, îl luă de lăbuță și-l duse în spatele unui bloc de gheață, unde îi dădu o bucată de săpun și-i spuse:

— Acum săpunește-te din cap până-n picioare!

— Dar m-am spălat azi dimineață, zise ursul iritat. De ce nu mă crede nimeni?

— Fă cum îți spun eu că n-ai ce pierde.

Ursul cafeniu se săpuni atât de bine încât clăbucii îi acopereau toată blănița. Acum era alb imaculat, ca și urșii polari.

Pinguinul îl duse în mijlocul familiei de urși polari și-l lăsă acolo. Ursul nostru a dat să plece dar se trezi înconjurat de ceilalți urși.

— Unde pleci? Vino să te joci cu noi!

— Ce blană albă și strălucitoare ai! zise altul.

Săracul urs nu mai știa ce să creadă, însă rămase bucuros să se joace alături de urșii polari.

Brusc, un bloc uriaș de gheață amenința să izbească sloiul pe care se zbenguiau ei. Simțind pericolul, urșii polari se aruncară în apă, depărtându-se în grabă. Ursul cafeniu, nefiind obișnuit cu viața de la Pol, rămase nedumerit pe sloi. În acel moment se auzi glasul speriat al unei ursoaice:

— Copilașul meu! A rămas pe sloi!

Urșii polari se uitau unul la altul, dar nimeni nu îndrăzni să se întoarcă în fața pericolului. Numai ursul cafeniu nu se pierdu cu firea și căută puiul ursoaicei. Îl găsi după o grămadă de zăpadă, îl luă în brațe, dar chiar în acel moment blocul uriaș de gheață izbi sloiul și-l sfărâmă în bucăți. Ursul se chinui printre valuri și bucăți imense de gheață, protejând puiul din brațele lui. După minute bune, sleit de puteri, ursul reuși să se cațere pe un sloi mai mare și ajunse la adăpost, lângă ceilalți urși.

Toți urșii polari rămaseră înlemniți de uimire, căci clăbucii de săpun se topiseră în apă și în fața lor era din nou ursul cafeniu.

